

at den Erstatning, der skal tilstås Eierne for hans Dyr i Tilfælde af Nedslagning, skal forhøies fra $\frac{2}{5}$, som vedtaget her i Thinget, til $\frac{4}{5}$. Jeg kan for mit Vedkommende ikke gaa ind paa denne Forhøielse, jeg tror, at den tidligere fastsatte Norm af $\frac{2}{5}$ er i Overensstemmelse med den nu gjældende Lovgivning af 1857. Der er fastsat, at der gives $\frac{3}{5}$ af Værdien ved Hornkvæg og Halvdelen ved Heste, og der har i den forløbne Tid ikke vist sig at være nogen Anledning til at forhøie denne Erstatning; imidlertid har det stadig vist sig, at Taxationerne gjenmægtende have været saa rundeliggende, at Eierne ikke have kunnet klage over den Erstatning, der er tilfaldet dem. Som Følge deraf er der heller ingen Anledning til nu at forhøie Erstatningen, hvilket jo meget let vilde kunne medføre, at der gives Eierne fuld Værdi for Kreaturerne, hvad dog ikke har været Meningen. Jeg kan heller ikke gaa ind paa Bestemmelsen i Slutningen af § 8 om, at Erstatningen og Udgifterne ved Taxation og Nedslagning skal udredes helt af Statskassen. Da Lovforslaget var for i Udvalget i Landstinget for 2 Aar siden, var det et Spørgsmaal, der var Gjenstand for megen Overveielse; man erkjendte i Udvalget, at det her dreiede sig om en større Samfundsinteresse, som kunde faae Betydning ikke alene for den enkelte Egn, hvor Sygdommen var opstaaet, men ogsaa for hele Landet, forsaavidt Sygdommen kunde faae en større Udbredelse og tillige virke hindrende paa Landets Export. Naar imidlertid Udvalgets Flertal ikke kunde gaa med til at lægge disse Udgifter alene paa Statskassen, var det væsentlig af praktiske Hensyn, fordi man antog, at det vilde være heldigere, om vedkommende Egn blev interesseret i at undgaa, at Udgifterne bleve større end nødvendigt. Imidlertid fandt dog Udvalget, at der kunde være Anledning til at forhøie Statskassens Bidrag noget, og et Flertal enedes om at foreslaa at sætte to Trediedele i Stedet for det Halve for Statskassen, saa at der altsaa blev en Trediedel for Amtsfonden og Kjøbstædernes Kommunkasser. Grunden hertil var ikke blot, at man derved vilde søge en Mægling mellem de modstridende Anstuelser, men ogsaa, at man fandt, at der kunde være Anledning til at forhøie Statskassens Bidrag noget, da Lovforslaget, saaledes som det kom til at foreligge, unægtelig vilde medføre større Udgifter end tidligere, dels fordi der blev medtaget flere Sygdomme end tidligere — dette gjælder om Svinedifteritis og miltebrandarten Rosen — og dels fordi de Foranstaltninger, der skulle træffes, i det Hele taget vare blevne strengere end tidligere

— Noget, man forøvrigt ikke kan Andet end billige, men som dog vil medføre større Udgifter for Kommunerne, hvis økonomiske Tilstand jo som bekendt desværre er i Tilbagegang. Ved Sagens 2den Behandling her i Salen vedtoges med 25 Stemmer mod 20 Flertallets Forslag om, at Statskassen skulde udrede to Trediedele, men ved den sidste Behandling vedtog Landstinget Regjeringens Forslag om, at Statskassen kun skulde udrede det Halve. Hvorledes det kommende Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat i denne Sag, og hvorledes ligeledes Landstinget vil stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal, kan jeg ikke vide paa Forhaand, men man maa haabe, at man ved nogen gjensidig Imødekommelse fra de forskellige Sider maa kunne enes, saaledes at dette Punkt ikke skal blive nogen Anstødssten for denne Lovs Fremme, hvilket jeg meget vilde beklage.

Det andet Punkt af Vigtighed, som jeg ikke tror at burde forbigaa ved Sagens første Behandling, er Bestemmelserne om Tuberkulosehygdommen, som findes i § 11. Da Sagen var til Behandling i Landstingets Udvalg, var det ogsaa et Spørgsmaal, der var Gjenstand for megen Overveielse, og det blev gjort gjældende, at denne Sygdom burde underkastes en mere særlig Behandling, og at der burde træffes yderligere Bestemmelser imod den i Lovforslaget, end sket var ved Fremlæggelsen. Imidlertid blev man enig om, saaledes som Sagen stod, ikke at komme med yderligere Bestemmelser i Lovforslaget, idet man nærede det Haab, at der fra de Privates Side vilde kunne gøres meget Betydeligt til Bekæmpelse af denne Sygdom, der jo dog ogsaa i sit Væsen er noget forskjellig fra de andre i Lovforslaget omtalte Sygdomme, idet den navnlig ikke har den Smittefarlighed, som de andre Sygdomme have. I det Mindste gjælder dette om den egentlige Tuberkeltæring; en anden Sag er det med Hvertuberkulosen, men den er jo, som bekendt, en meget sjeldnere Sygdom. Imidlertid er der, siden Lovforslaget var for her, fremkommet yderligere og vigtige Oplysninger om denne Sygdom, og jeg kan derfor ikke Andet end billige, at Regjeringen har optaget nye Bestemmelser om denne i Lovforslaget. Jeg kunde ogsaa nok have ønsket, at Regjeringen var gaaet noget videre, end sket er. Jeg er enig i, at et af de virksomste Midler til at bekæmpe denne Sygdom, foruden at man i det Hele taget sørger for en bedre hygieinisk Omjerg og Pleie af sine Kreaturer, i mange Tilfælde er en omhyggelig Underjøgelse af disse. Det er nemlig det Særegne ved denne Sygdom, at det er me-